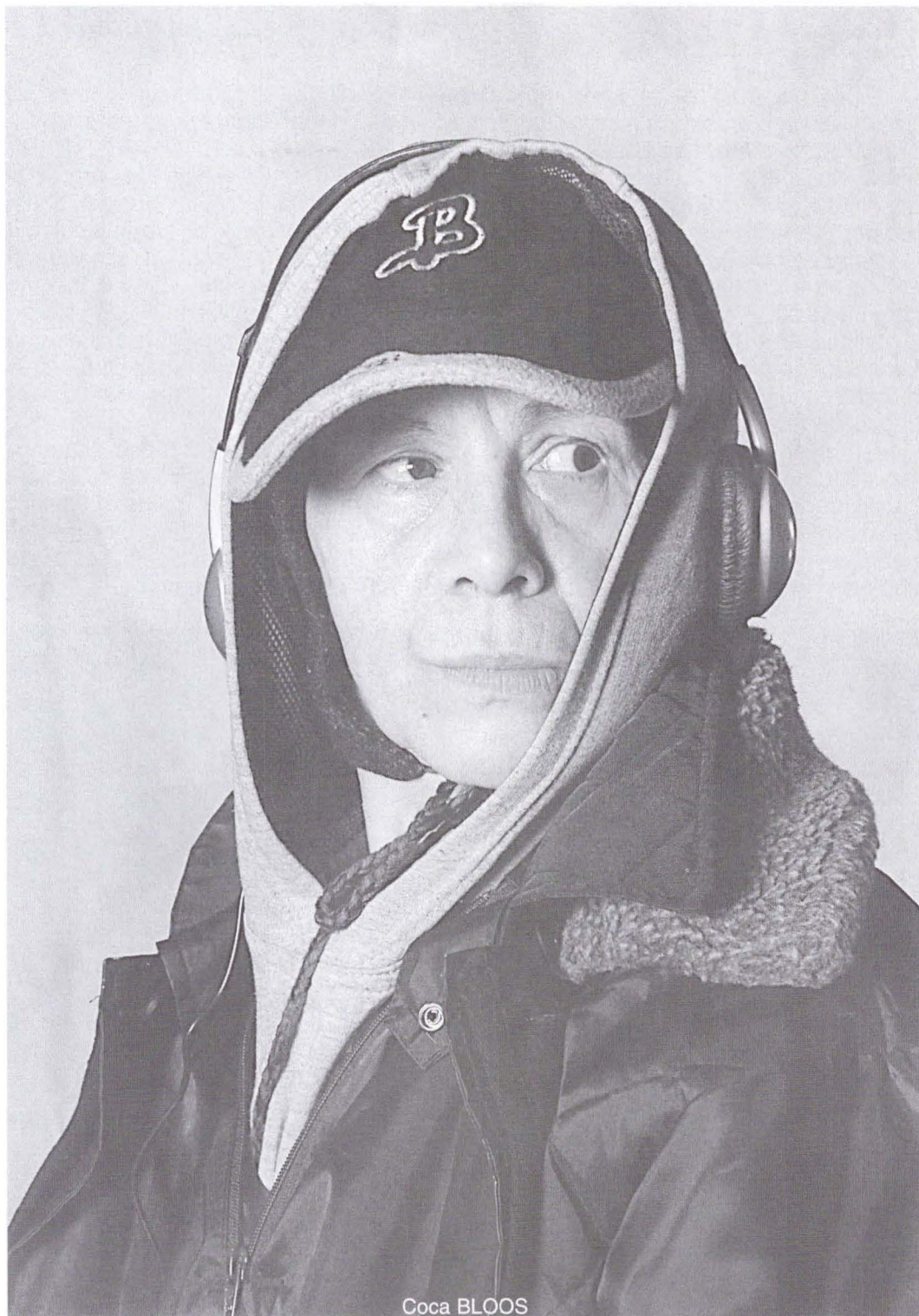

Alina MANG

Nu dați vina pe Paparazzi!

Un nou Matei Vișniec în Capitală. La Teatrul Foarte Mic. Un text ofertant pentru creatorii spectacolului: *Paparazzi* sau *Cronica unui răsărit de soare avortat*. Un poem despre iminența sfârșitului lumii, dar mai ales despre indiferența celor care ar trebui să fie primii interesați de soarta ei: noi, oamenii. Mai multe scene, aparent disparate și fără legătură, le surprind pe cele 18 personaje în situații cotidiene diverse, ciudate, în care acestea sunt prinse parcă fără scăpare: un cerșetor, care trăiește pe trotuar, dar nu vrea să primească nimic, un orb, ce stă la televizor și schimbă canalele, o barmaniță care nu vrea decât „să fie lăsată dracului în pace“, o vedeta care umblă desculță, o femeie care vrea să plece, dar casierul nu vinde bilete într-o gară prin care nu mai circulă trenuri, un bărbat cu căluș, o bătrână năucită de lumea în care trăiește și care speră să obțină răspunsul corect de la o busolă, criminali și muzicieni etc. Ei suferă, se agită, aleargă grăbiți, sunt preocupați de subiecte minore, refuză să se asculte, să-și răspundă, să comunice și să privească... cerul. Într-o astfel de lume, și soarele nu mai vrea să răsară. La toate aceste situații absurde asistă niște *paparazzi*, martori ce observă schimbările, fără să le comenteze sau să se implice. Sunt interesați de implozia solară doar ca de o știre ce ar putea face subiectul primei pagini a ziarului și atât. Singurul cu adevărat îngrijorat de ceea ce se întâmplă este, culmea, un orb! Dar nu are aceleași preocupări ca toți ceilalți și comunitatea nu are răbdare să audă ce spune sau să-i vorbească. Precum nașterea și viața, moartea este și ea o fatalitate. Dar ce contează? Chelnerul cere să i se plătească! Un text fascinant ce pune probleme deloc fanteziste, cu implicații poate chiar mai reale decât suntem noi cititorii sau spectatorii tentați să credem, precum personajele ridiculizate de Matei Vișniec. Varianta spectaculară de la Teatrul Foarte Mic încearcă să ia în discuție acești termeni punând sub lupă lumea în care trăim. Scenografia funcțională a Irinei Solomon creează un cadru de joc inspirat ce suportă cu ușurință schimbarea planurilor sub proiecția unui cer înnorat, lipsit de căldura luminii solare. Actorii intră, își spun rolul uneori convingător, alteori mai puțin, apoi ies pentru a apărea din nou în pielea altui personaj. Situațiile se succed rapid, timpul trece, textul curge și... ce? Spectacolului îi lipsește forța de a puncta momentele, pentru a trezi ecou în conștiința celor prezenți în sală. Întreaga discuție se poartă acolo, pe scenă, neavând puterea ecoului. Am asistat la o montare ce construiește cu atenție o lume în descompunere, dar care nu are tăria să tragă un semnal de alarmă necesar. De vină nu sunt, sigur, *Paparazzi*!

Teatrul Foarte Mic – *Paparazzi* sau *Cronica unui răsărit de soare avortat* de **Matei Vișniec**. Regia: **Mihai Lungeanu**. Scenografia: **Irina Solomon**. În distribuție: **Bogdan Talașman, Petre Moraru, Eugen Cristian Motriuc, Oana Albu, Mihai Dinvale, Coca Bloos, Avram Birău, Liliana Pană, Marius M. Ionescu, Radu Zetu**. Data premierei: 14 februarie 2004.

Coca BLOOS